

Hodnocení diplomové práce Anety Boublíkové Arnošt Lustig – novinář.

Práce postihuje publicistické aktivity spisovatele Arnošta Lustiga, známějšího coby autora povídek a románů orientovaných převážně na tematiku holocaustu – či lépe šoa, při jejímž zpracovávání těžil z neblahé zkušenosti své rodiny i zkušenosti své vlastní. Málo známá, ne-li neznámá, je Lustigova publicistika. Autorka se jí v práci věnuje poté, co skládá „povinnou“ daň Lustigovi – prozaikovi; předkládá přehled jeho článků v chronologickém sestavení od prvních (ve Věstníku židovské obce náboženské) po věhlasné a svého času patřící mezi normativní až kultovní (v Literárních novinách či v denním tisku) let šedesátých, pozornost je věnována též žánrovému a tematickému členění textů.

Diplomantka – velmi citlivě! - věnuje pozornost zejména příspěvkům, jež pokládá za stěžejní či profilové – od prvních poválečných, mladicky horlivých a přece již dostatečně závažných (Hlas mladého člověka), přes jakási osobní etická vyznání (Láska k člověku, Klasický novinář E. E. Kisch), recenze děl prózy světové (Deset dnů, které otřásly světem J. Reeda, Příběhy o lásce M. Gorkého, knížky Ch. Darwina, N. S. Petrovského, Š. Alejchema, Ch. Dickense) i české (K. Houba, M. Majerové, V. Řezáče, L. Aškenazyho), recenzována jsou představení Divadla Na zábradlí (Faust, Markéta, služka a já) či Semaforu (Člověk z půdy), Lustig komentuje také frankfurtský proces s osvětimskými zločinci (1963/ 64), věnuje pozornost obdivovanému E. Hemingwayovi (Mezi Cojimarou a San Franciskem) a v letech šedesátých publicisticky zcela přirozeně sleduje nárůst zájmu čs.společnosti o politické dění ve světě (arabsko – izraelský konflikt v r. 1967) i u nás (tzv. pražské jaro).

Lustigovy aktivity žurnalistické jsou diplomantkou (za přispění nezbytných zdrojů sekundárních) představeny čtivě a co do závažnosti a tematické pestrosti jako pandán k jeho tvorbě beletristické, autor je prezentován coby osobnost reflektující svět v komplexnosti, práce je fundovaná, psána citlivě a s porozuměním bez rozmáchlých gest a vyprázdněných frází – posud chvála a spokojenost.

Autorka se však nevyvarovala množství chyb a nedostatků, jež kvalitu její práce snižují. Namátkou:

- srpnovou okupaci (1968) neprovedly „armády Sovětského svazu“ (s. 13),

- Lustig nepatřil „ke spoluzakladatelům Československé nové vlny“ (s. 14),
- na sjezdu Syndikátu (1946) nepřevážilo „marxistické východisko“ (s. 15),
- Život s hvězdou Jiřího Weila nedominoval (bohužel!) v české historické literatuře v letech padesátých (s. 16),
- v r. 1956 se nekonal druhý sjezd Svazu **českých** spisovatelů a v r. 1967 čtvrtý sjezd téhož (s. 16),

interpunkční čárky někde chybí, někde přebývají (24, 25, 28, 37), dalších drobných nedostatků je v práci ještě několik. Přesto ji považuji za velmi kvalitní, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako velmi dobrou.

V plzni 19. 7. 2016

Jiří Staněk

